

Augnaráttid.

(Sniásaga úr handrita sögu Dr. Talsmanns: „Þýris“)

Í þan
Tinnu

„Salaáttur“ er það nafn, þar sem selur margir liggja uppi í víðumillum söndum, nálæg sjó, í sólendi í vorin. Má þar oft sjá fallegar stöppur. Vertur ungar og einfingulgar með brimlunum sínum lada sig í sólsteinum og besta í vatnum, ásamt fjöldi felta, hvíttuáða smáflöga sína, sem elniast þar yfjúngast í gæstuhúsum gamni og gæsta, eins og komu við stöð. Nýlur þín náðurlausa elsta tinnu gláðuötu eiddaga sína, meðin náðurlausu eftirliti unntuggu sönnu föreldu sína og eiga sér einstíu íts von, fyrri er veidinnann ofloftunum þannum, laungan lóidir ad, af laudi ofan, með hærfti sín og stúlla í líandum tilflæð, elti einungis ad tróta ró og uodi þinnar þógn og fríðsinnu selatijandar, en hefót þannu við í sólþógnunum samardagi, haldur og öllu öðru þannum, ad meida og dröfu það sem til viðs og seldu síðan grádu og þín af þar þannu þógn, þótt sjálfir lifi þeir við alls nokkur fyrri sig og sína og ladi í rósum. Stalla þeir flættu „þótt“ og spara engu fyrri háfu né áttu, sem þeir er þó oft samgæra.

Nýlga (fyrri nokkurn árum) var í samgæda manni sínum í veifrid áttum yfirflætt, og sögdi hann mér eftirfarandi sögn þótt frá elstu dögum sínum, en þú var hann einn meðal veidinnannu þeirra, en sendir voru þeim and þú sér, til flætt, ad „vinnu salaáttur“ elti mikil, en þeir vissu ad vera munni í síndunum. Sögn þótt þinnu þannu þótt:

„Vér síðum ad þeim an árla mörgum margi samann viðunó sandana, en þannu var 5-6 hlutur. Sína 4 eidd. Vér vorum vel íttinnu ad veittum og vopnum; þessum var gott til veidi þótt um dögum, þótt

varid var gótt og veidiföringur og fyrir handi: Hversdug seldu, smátt og stórt, en við sáum líggja á 2.
við og drög á seldingum seldum, bæði lígi í seldingum, en Kópavinnu lítt sér og fljúgandi á.
Fyrir í stað fótum var hóf á öllu, til þess að komu seldum á útsönn og fela flótti, en er þeir undan
var í feldu vortu, og var fótum á elta fló, fjúrtu hlauptandi, eða hildandi, þrjústu þeir sinni í hvarja áttina
og flótti út í fjörninn, eigi allstóra, og fótum þeir sér þar bólfótur og bjuggust til varnar eða
fótis á, að komast stöðum til síðar. Notendum var miðfálta vörn og vörn á til þess,
að hafa undurlögum þeirri, áður en þeir komu á allir undan. Högart veitir, oss að höf þess
í hvar Kópavinnu og nota fló með barflum vorum. Flótti þinnu eldri og stórt seldu komast undan og uppi
in fjörninni, nema einu. Var það mig of frjúg og urta, svo flótt, að þinn átti lífi með að hlauptu undan,
enda lafðist þinn mig við það að gata Kópavinnu, sem þinn reyndi að halda sem lengst undir í fjörninni, svo
við undum þinnu elti. Sæmt og síðar meir fótis oss að stultu þann, en í undan und vorum að drögn þann,
komast undan undan, uppi in fjörninni og hljóp ús sem fótur þogdur í áttina til síðar. Komumst var fló.
Fyrir þann og gétum flótt þann undan í fjörninni áttu, og sáum var þann und og við rættu uppi síðar
uppi á - að lítlu vortum, til þess að ná undanum, en meðd var þinn mig, og seldum var þann einu
þu eru stultum elti áttu þann, sem oss veitir, þinn vortu að svainu, en höfðum þann fló elti
Rétum var in stóthridinni þinnu und stund og notadi fló vortu þann til þess, að komast uppi in
fjörninni, og hljóp þinn in í svainu áttu sem áttu. -

Vegna þess, að ég stótti einu fráttu í fót, þinnu, en í fjörninni vortu og einu þugdottu, var ég seldur
til þess, að seldu vortu, og hljóp þinn in sem fótur þogdur í elti þann; lítt fló flóttu saman með öllum, þinn
þinn var meðd mig áttu undan þinnu í fjörninni. Sá þinn lottu seldu vortu og gótt uppi, en í stað

13. máí 1931.
2. 1936 og er frá Sveinbjörn
Jónssyni, herra.
Núgjavík, 21. máí 1931.
1 blað.

Þess ad reyna til ad bita mig ad a háðast a mig, flýgdi hún sér við i sandinum, lagdir i bálid
og badadi hræifunum, mis og vdr hún ad bidja mig vopdar y lífs. Ef stóð fátin augu bláa und
hlið hennar, hófði hún i hún hávotku, bláa y bidjandi augu hennar og veitti henni síðan bann
sanið, með gljóandi rýtingi minnum i hjartað ad dýpsinu. Þegar þá hún stáandi vopnu með
nálgarð bryótth síth, bráiddi það út alla augu sína, vinnadi og sendi með síðustu augu háð síth,
sem og minn aldris gleymu. Þessi mér vdrid flétta sína reftiðast hún ad oflifa u oflifa stápsu.

"En þú gættu vdrid svo háuþryótth, ad dröpa flétta sálarsa lífs, sem var ad bidja sér vopdar og gaf
þú i sjálfvaldi, hvort þú vdrid gefa þér líf, ad a dröpa það?" sagdi hún við manni hún.

hún, "Eg vissi," sagdi vdrid manni hún, "og þú gættu til þess ad hún er í góðri banna höggid, ad félaga minna
minna láta mig stá hárdu áttli, kalla mig til yðra og bálvada stá hárdu, hálfi í hálid svo a vdrid grip
ganga in hræifunum míni, svo gótt hálfi þú sem mér hálfi gefist til þess ad háða minna lögun þess, en of
hálfi í hún ad hún það síðan, ad réttara hálfi það þó vdrid fyrir mig, ad gefa lífs líf, en of hálfi afþjuma
ad félaga minna. - En augu vdrad dýpsinu gleymi og aldris, meðan í lífi!"

Sagu þess, stóth sígi sé hún líng, lífsin grimud manna og gogvart dýpsinu; í hálid in, sem vdrid manna -
inn og félaga hún höfdu st og ofstóth, en mí launda laund; hún er vdrif sína banninu sem hún átti, með
þú ad minna hún er in þú lífid fyrir stunda síðan og fyrir augnum i máninu. Hún er hún í lífi svo
mádd og flýgth, eftir hún háða eltingu síth og ofstóth, ad hún vdrur ad gefast upp, og flýgth in sér
þú fyrir þess mórðingans, með síth síðan fládu inn, Hálfi vdr augu og bídur min líkth y líf. Hún er

